

LASTEN OSASTO

GREENWOOD, WIS.

Tämä on ensimmäinen kirje, jonka jottaa suomen, mutta sanakirja on minä kirjoitan Toverittareen. Minä olen 12 vuoden vanha ja olen seitsemän luokassa ensi vuonna. Minulla on kaksi siskoa ja yksi veli ja isä. Minun äitini on kuollut 4 vuotta sitten. Minun siskojeni nimet ovat Helga ja Tyne ja veljeni nimi on Arthur. Yksi minun siskoistani on Waukeganissa, ja isäni, Herman, ja veljeni ja siskoni Tyne ovat farmilla Wisconsinissa. Siskoni, joka on Waukeganissa, on 11 ja minun toinen sisko on 9 vuoden. Pikku veli on 4 vuoden vanha. Me myymme kaikki tavarat ja ajomme lähteä kaupunkiin keuhkilla. —Laina Kujala.

PUYALLUP, WASH.

Terveisiä kaikille Toverittareen lu-

kijoille. Minä en tiedä kuinka kirjoittaa Toverittareen. Minä olen yhdessä vuoden vanha ja olen viidessä luokassa. — Minulla on kaksi siskoa, Sigrid ja Ellen. Minä olen "beibi" perheessä. Meillä on kanoja ja kananpoikia, kaksi lehmää ja vasikka ja neljä kissaa. — Ester Snyder.

Haloo! En ollut enään muistaa kirjoittaa Toverittareen. Minä en tiedä kuinka kirjoittaa suomen, Minä ja siskoni Ester olemme suomalaisia. Minun leikkitaloni on meidän koulu ja sanakirja on meidän opettaja, mutta me kysymme äidiltä sanoja. Äiti ja minun siskoni Sigrid noukkivat vaaraimia. — Ellen Snyder.

ÄITI

(Jatk. 11:lstä sivulta)

kirjuntaisi saamaan luunsa murskaksi?

"Näikkös," virkkoi äiti, "he näkevät kurjuuden edessä, he käsittävät sen, mutta mitä voivat he tehdä? Heillä ei ole muuta valintaa!"

"Sepä omituinen ymmärtämisen tapana," huusi Pavel, "muutoin he kyllä voisivat keksiä jotakin muuta." Äiti katsoi hänen kylmällä kasvotuksella.

"Miksi ette opeta heitä? Miksi ette kutsu muutamia älykkäämpiä kokouksilaine?"

"Se ei käy päinsä!" vastasi poika kuivasti.

"Mitähän, jos koettaisimme?" virkkoi vähähenkiläinen.

Lyhyen vaihtelun jälkeen virkkoi Pavel:

"Pariskunta muodostuisi, parit kävelisivät yhdessä ja jotkut menisivät naimisiin, siinä kaikki."

Äiti kävi miettiviänsä. Pavelin kylmyys huoletti häntä. Hän huomasi että yksipä vanhimmatkin toverit seurassivat hänen neuvonsa, niinkuin esim. vähähenkiläinen; mutta hänestä näytti kuin olisivat he kaikki hiljattain pelänneet, eikä kukaan rakastanut häntä, kun hän oli niin kylmä.

Kerran kun hän oli pannut maata, ja polkansa sekä vähähenkiläinen yhä istuivat kirjofensa ääressä, kuuli hän heidän matalan puhelunsa ohkaisen vältsenään lävitse.

"Tiedäthän, että rakastan Natashaa", virkkoi äkkiä vähähenkiläinen hiljattain äänellä.

"Tiedän", vastasi Pavel hetkisen vaihtelun jälkeen.

"Niin!"

Äiti kuuli vähähenkiläisen nousevan ja alkavan kävellä. Hänen avojalkaiset askelensa kuuluivat selvästi, ja alakuloista vihellystä kuului myöskin. Sitte jatkoi hän taas:

"Ja onko hän sen huomannut?"

Pavel vaikei.

"Mitä sinä ajattelet?" virkkoi vähähenkiläinen, alentuen ääntänsä.

Hän tietää sen," vastasi Pavel. "Sen vuoksi on hän kietäytynyt tulemaasta kokouksimme."

Vähähenkiläinen hiitti raskaasti jalkojansa lattian polkki, ja uudelleen kuului hänen hiljainen vihellyksensä. Sitte kysyi hän: "Ja jos sanon sen hänelle?"

"Minkä?" kavahti Pavelin lyhyt kysymys äkkisti kuin pyssyn laukaus.

"Että olen —" alkoi vähähenkiläinen melkein kuiskaavalla äänellä.

Äiti kuuli vähähenkiläisen pysähtyvän, ja hän tunsi että hän hymyili. "Ja miksi?" keskeytti Pavel.

"Niin, näetkös, mielestäni jos rakastat tyttöä, on sinun se sanominen hänelle, muutoinhan sinä et olisi mitään ajatusta."

Pavel sulki kirjan lajalla pamahtuksella.

"Ja mitä otaksut ja toivot sitte?" Kumpikin olivat hiljaa kauan aikaa.

"Sinun mielesi täytyy olla selvä, Andrei, siitä mitä ajot tehdä," virkkoi Pavel hitaasti. "Otaksukaamme että hän rakastaa sinua — en usko sitä — mutta otaksukaamme. No hyvä; te menette naimisiin. Sangan miettiviänsä — sivistynyt ja työmieh! Lapsia alkua tulla; sinun täytyy tehdä työtä ilman yksin ja lajasti. Elämämme muodostuu tavalliseksi taisteluksi leipäpalasta ja katon suojasta itsellenne ja lapsillemme. Sen vuoksi tulee teistä molemmista olemattomat henkilöt!"

Seurasi äänettömyys. Sitte alkoi Pavel taas puhua pehmeämmällä äänellä:

"Poista enemmän kaikki tuommoinen mielestäsi, Andrei. Valkene mieluummin, älä tee häntä levottomaksi. Se on paljon rehellisempää."

"Ja muistatko mitä Alexei Ivanovitsh sanoi miehen velvollisuudesta elää eläimillä? — koko selustus ja ruumiinsa voimalla — muistatko?"

"Se ei ole meitä varten! Kuinka saattaisimme me saavuttaa täydellisyttä? Se ei ole meikäläisiä varten. Jos rakastamme tulevaisuutta, täytyy meidän uhrata kaikki, kaikki, nykyajassa — kaikki tyyni, velisen!"

"Mikä mun olisi mahdollista? Mietä!"

Vällytämättömän kellonheitturi hakasi elämän sekunteja tyynesti ja tasaisesti. Vihdoin virkkoi vähähenkiläinen:

"Puolet sydämestä rakastaa ja toinen puoli vihaa! Onko se sydän?"

"Kysyin, mikä muu on keinona?"

Kirjan lehdet rapisivat. Arvattavasti oli Pavel alkannut lukea uudestaan. Äiti leipäsi silmät ummessa, ja pelkäsi ihkabtta. Hän oli valmis itkemään vähähenkiläisen surkeutta; mutta sydäntänsä jäi vielä enemmän polkansa puolesta.

"Rakas polkani! Uhrata poikaurkauksi" ajatteli hän.

Yhtäkkiä kysyi vähähenkiläinen: "Minun pitää siis vaieta?"

"Se on paljon rehellisempää, Andrei," vastasi Pavel alvan hiljaa.

"Olkoon menneeksi! Siinä on tie, jota tahdomme vaeltaa." Ja muutama sekunti perästä jatkoi hän suhullisella ja tukahdutetulla äänellä: "Sinä huomaat sen valkeaksi, Pasha, kun se sattuu omaan kohtaan!"

"Se on jo nyt minulle kylmä kova."

"Niinkö?"

"Niin."

Tuuli tuiskusi seinää vasten ja heluri merkitti tasaisesti kulaavia sekunteja.

"Hm!" virkkoi vähähenkiläinen hetken päästä. "Tästä on kelpo kaukana."

Äiti kätki päänsä tyynyyn ja itki kuuluttomasti.

Aamulla näytti Andrei hänen

mielestään lyhyemmältä ja miellyttävimmältä. Mutta polkansa näytti pitkältä, suoralta ja laihalta, kuten ennenkin. Hän oli aina kutsunut vähähenkiläistä Andrei Stepanovitshiksi muodollisuuden vuoksi, mutta nyt sanoi hän äkkiä ehdottomasti ja tietämättänsä:

"Kuules, Andriasha, sinun pitäisi saada saappaasi korjatuksi. Siinä pian aikaa vilustuu."

"Maksupäivänä, äiti," virkkoi hän hymyillen, "ostan itselleni uudet saappaat. Sitte, äkkiä asetaen pitkään käteensä hänen hartallensa, lisäsi hän: "Tiedäthän, että olet minun oikea äitini. Mutta sinä et tahdo tunnustaa sitä ihmisille siksi, että olen niin runa."

Äiti taputti häntä kädelle puhumatta. Hän olisi halunnut sanoa paljon suloisia asioita; mutta hänen sydäntänsä kouristi sääli, eivätkä sanat läheneet hänen huulltaan.

Kylässä puhuttiin sosialisteista, jotka jakelivat silsleitä musteella painettuja lehtisiä. Näissä lentolehtisissä kerrottiin hyvin teräviä sanoja tehtaan oloja, samoin kuin lakoista Pietarissa ja Etelä-Venäjällä; ja työmiehille pyydettiin yhtymään taisteluun valvomaan omla etujansa.

Vakavat ihmiset, jotka ansaitsivat hyvää palkkaa, suuttuivat kauheasti, luettuansa niitä lippuja, ja virkkivat uukaavasti: "Kapinan levittäjä! Sellaisesta toimesta heidän sielunsa saad: naamansa mustiksi."

Ja he kuljettivat näitä lippuja konfforiin. Nuoret lukivat näitä julistuksia innokkaasti ja virkkivat kiilkeästi: "Se on kaikki totta!"

Enemmistö, murtuneena työstänsä ja vällytämättöminä kälkesta, virkkivat laiskasti: "Siitä ei synny mitään. Se on kaikki totta!"

Mutta lentolehdet saivat väen intoon ja kun viikko kului, ilman niiden ilmestymistä, virkkivat he toinen toisilleen: "Ei vielä tänään yhtään! Luultavasti on niiden painaminen keskeytetty."

Sitte maanpäätänä ilmestyi lehtisillä uudelleen; ja taas seurasi kiilkeää ja monenlaista puhetta työmiehen keskuudessa.

Kapakoissa ja tehtaassa alkoi vilistellä ontoja olentoja, miehiä, joita ei kukaan tuntenut. He tekivät kysymyksiä, tiedustellen kaikkea ja kaikista ihmisistä; he kurkkivat ympärillensä, nuuskivat joka palkkaan, herättäen heti yleisen huomion, jotkut epäluuloisella tirkkimisellä ja toiset äärimmäläisellä tuntelemisella.

Äiti tiesi, että kaikki tämä oli seurauksena Pavelin työstä. Hän näki kuinka ihmiset vetäytyivät yhteen hänen kanssaan. Hän ei ollut yksin eikä se sen vuoksi ollut niin vaarallista. Mutta ylpeys pojastansa sekaantui arveluihin hänen kohtalotansa; hänen salaiset toimintansa heittäytyivät raikkain pyörtein kapeaan, sameaan elämän viilylään.

Eräänä iltana Maria Korsunova koputti kadun puoleiselle ikkunalle ja kuu äiti sen avasi, virkkoi hän matalalla kuiskeella: "Olkaa varovillanne, Pelageja; pojat ovat keittäneet itselleen aika sopan! Teidän talossanne tullaan pitämään tarkastus tänä yönä, samoin Maxinin ja Vye-sovshchikovin —"

(Jatk.)

Suomen vallankumoukselle nuorisolle

Venäjäin Kommunistisen nuorisoliiton Pietarin läänin suomalaisten järjestöjen konferenssi, joka pidettiin Pietarissa toukok. 26—27 p:nä, lähetti Suomen nuorisoliittolaisille seuraavan tervehdyksen:

"Kuultuamme selostuksen Suomen nuorisoliikkeestä me VKNL:n suomalaiset jäsenet kokoonuimme toiseen läänin konferenssiimme, ilolla toteamme vallankumouksellisen kommunistimielin tähtäyksen nuorisoliikkeen voimistuvan, kun myöskin sen, että valtavin osa Suomen järjestystä pro-

letaarimuurissa on pysynyt vallankumoukselle uskollisena, ainoastaan pienen murto-osan jättäytyä työhön. Hän oli aina kutsunut vähähenkiläistä Andrei Stepanovitshiksi muodollisuuden vuoksi, mutta nyt sanoi hän äkkiä ehdottomasti ja tietämättänsä:

"Kuules, Andriasha, sinun pitäisi saada saappaasi korjatuksi. Siinä pian aikaa vilustuu."

"Maksupäivänä, äiti," virkkoi hän hymyillen, "ostan itselleni uudet saappaat. Sitte, äkkiä asetaen pitkään käteensä hänen hartallensa, lisäsi hän: "Tiedäthän, että olet minun oikea äitini. Mutta sinä et tahdo tunnustaa sitä ihmisille siksi, että olen niin runa."

Äiti taputti häntä kädelle puhumatta. Hän olisi halunnut sanoa paljon suloisia asioita; mutta hänen sydäntänsä kouristi sääli, eivätkä sanat läheneet hänen huulltaan.

Kylässä puhuttiin sosialisteista, jotka jakelivat silsleitä musteella painettuja lehtisiä. Näissä lentolehtisissä kerrottiin hyvin teräviä sanoja tehtaan oloja, samoin kuin lakoista Pietarissa ja Etelä-Venäjällä; ja työmiehille pyydettiin yhtymään taisteluun valvomaan omla etujansa.

Vakavat ihmiset, jotka ansaitsivat hyvää palkkaa, suuttuivat kauheasti, luettuansa niitä lippuja, ja virkkivat uukaavasti: "Kapinan levittäjä! Sellaisesta toimesta heidän sielunsa saad: naamansa mustiksi."

Ja he kuljettivat näitä lippuja konfforiin. Nuoret lukivat näitä julistuksia innokkaasti ja virkkivat kiilkeästi: "Se on kaikki totta!"

Enemmistö, murtuneena työstänsä ja vällytämättöminä kälkesta, virkkivat laiskasti: "Siitä ei synny mitään. Se on kaikki totta!"

Mutta lentolehdet saivat väen intoon ja kun viikko kului, ilman niiden ilmestymistä, virkkivat he toinen toisilleen: "Ei vielä tänään yhtään! Luultavasti on niiden painaminen keskeytetty."

Sitte maanpäätänä ilmestyi lehtisillä uudelleen; ja taas seurasi kiilkeää ja monenlaista puhetta työmiehen keskuudessa.

Kapakoissa ja tehtaassa alkoi vilistellä ontoja olentoja, miehiä, joita ei kukaan tuntenut. He tekivät kysymyksiä, tiedustellen kaikkea ja kaikista ihmisistä; he kurkkivat ympärillensä, nuuskivat joka palkkaan, herättäen heti yleisen huomion, jotkut epäluuloisella tirkkimisellä ja toiset äärimmäläisellä tuntelemisella.

Äiti tiesi, että kaikki tämä oli seurauksena Pavelin työstä. Hän näki kuinka ihmiset vetäytyivät yhteen hänen kanssaan. Hän ei ollut yksin eikä se sen vuoksi ollut niin vaarallista. Mutta ylpeys pojastansa sekaantui arveluihin hänen kohtalotansa; hänen salaiset toimintansa heittäytyivät raikkain pyörtein kapeaan, sameaan elämän viilylään.

Eräänä iltana Maria Korsunova koputti kadun puoleiselle ikkunalle ja kuu äiti sen avasi, virkkoi hän matalalla kuiskeella: "Olkaa varovillanne, Pelageja; pojat ovat keittäneet itselleen aika sopan! Teidän talossanne tullaan pitämään tarkastus tänä yönä, samoin Maxinin ja Vye-sovshchikovin —"

letaarimuurissa on pysynyt vallankumoukselle uskollisena, ainoastaan pienen murto-osan jättäytyä työhön. Hän oli aina kutsunut vähähenkiläistä Andrei Stepanovitshiksi muodollisuuden vuoksi, mutta nyt sanoi hän äkkiä ehdottomasti ja tietämättänsä:

"Kuules, Andriasha, sinun pitäisi saada saappaasi korjatuksi. Siinä pian aikaa vilustuu."

"Maksupäivänä, äiti," virkkoi hän hymyillen, "ostan itselleni uudet saappaat. Sitte, äkkiä asetaen pitkään käteensä hänen hartallensa, lisäsi hän: "Tiedäthän, että olet minun oikea äitini. Mutta sinä et tahdo tunnustaa sitä ihmisille siksi, että olen niin runa."

Äiti taputti häntä kädelle puhumatta. Hän olisi halunnut sanoa paljon suloisia asioita; mutta hänen sydäntänsä kouristi sääli, eivätkä sanat läheneet hänen huulltaan.

Kylässä puhuttiin sosialisteista, jotka jakelivat silsleitä musteella painettuja lehtisiä. Näissä lentolehtisissä kerrottiin hyvin teräviä sanoja tehtaan oloja, samoin kuin lakoista Pietarissa ja Etelä-Venäjällä; ja työmiehille pyydettiin yhtymään taisteluun valvomaan omla etujansa.

Vakavat ihmiset, jotka ansaitsivat hyvää palkkaa, suuttuivat kauheasti, luettuansa niitä lippuja, ja virkkivat uukaavasti: "Kapinan levittäjä! Sellaisesta toimesta heidän sielunsa saad: naamansa mustiksi."

Ja he kuljettivat näitä lippuja konfforiin. Nuoret lukivat näitä julistuksia innokkaasti ja virkkivat kiilkeästi: "Se on kaikki totta!"

Enemmistö, murtuneena työstänsä ja vällytämättöminä kälkesta, virkkivat laiskasti: "Siitä ei synny mitään. Se on kaikki totta!"

Mutta lentolehdet saivat väen intoon ja kun viikko kului, ilman niiden ilmestymistä, virkkivat he toinen toisilleen: "Ei vielä tänään yhtään! Luultavasti on niiden painaminen keskeytetty."

Sitte maanpäätänä ilmestyi lehtisillä uudelleen; ja taas seurasi kiilkeää ja monenlaista puhetta työmiehen keskuudessa.

Kapakoissa ja tehtaassa alkoi vilistellä ontoja olentoja, miehiä, joita ei kukaan tuntenut. He tekivät kysymyksiä, tiedustellen kaikkea ja kaikista ihmisistä; he kurkkivat ympärillensä, nuuskivat joka palkkaan, herättäen heti yleisen huomion, jotkut epäluuloisella tirkkimisellä ja toiset äärimmäläisellä tuntelemisella.

Äiti tiesi, että kaikki tämä oli seurauksena Pavelin työstä. Hän näki kuinka ihmiset vetäytyivät yhteen hänen kanssaan. Hän ei ollut yksin eikä se sen vuoksi ollut niin vaarallista. Mutta ylpeys pojastansa sekaantui arveluihin hänen kohtalotansa; hänen salaiset toimintansa heittäytyivät raikkain pyörtein kapeaan, sameaan elämän viilylään.

Eräänä iltana Maria Korsunova koputti kadun puoleiselle ikkunalle ja kuu äiti sen avasi, virkkoi hän matalalla kuiskeella: "Olkaa varovillanne, Pelageja; pojat ovat keittäneet itselleen aika sopan! Teidän talossanne tullaan pitämään tarkastus tänä yönä, samoin Maxinin ja Vye-sovshchikovin —"

VAPAASTI ASTHMAA JA NUHAA KÄRSIVILLE

Vapaa Koemenetely, jota jokainen Voi Käyttää Ilman Ajan Hukkaa Tai Epämukavutta.

Meillä on menetely, jonka avulla voi hoitaa Asthmaa ja me toivomme teidän kokemaan sillä määrän kustannuksellamme. Ei häitää vaikka sairautenne on pitkäaikainen tai juuri alkunutta. Olkoonpa kroonillista Asthmaa tai nuhaa, niin teidän tulisi tilata vapaa koemenetelymme. Ei häitää missä ilmansalassa te asutte tai kuinka vanha olette, tai mikä teidän ammattinne on; jos teitä vaivaa Asthma tahi nuha, meidän menetelymme tulee teidät parantamaan heti.

Erikoisesti me haluamme lähettää tätä niille joillekin tila on toivottu, jotka ovat koettaneet kaikkensa eivätkä ole parantuneet. Me tahdomme näyttää jokaiselle meidän kustannuksellamme, että meidän menetelymme tulee lopettamaan vaikean hengityksen, lääketyksen ja kovat taudin kohtaukset.

Tämä vapaatarjouksemme on niin tärkeä, että sitä ei sopisi sivuuttaa yhtään päivää. Kirjoitakaa nyt ja ruvetkaa käyttämään meidän menetelymme heti. Älkää lähettäkää rahaa, vaan yksinkertaisesti postittakaa allaoleva kuponki.—Tehkää se heti.

VAPAA KOE KUPONKI
FRONTIER ASTHMA CO. Room 112-G,
Niagara and Hudson Sts., Buffalo, N. Y.
Lähettäkää vapaa koe-menettelymme os.:

BRANTWOODIN S. S. Osasto, Box 1, Brantwood, Wis. Osaston kokoukset joka 2 ja 4 sunnuntai Labor Temppeillä, kello 2 iltaapäivällä.

CLEVELANDIN S. S. OSASTON kirjenvaihto-osote on: 4014 Whitman Ave., N. W., Cleveland, Ohio. Kokoukset pidetään jokaisen kuukauden ensimmäisen ja kolmas tiistai-iltana haaila 1303 W. 58th St. Työkokousten jälkeen on keskustelukokous. Ilmatat toimii Edistysyhdistys samassa paikassa.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai kello 2 i.p., 713 E. First St.—Tervetuloa.

JOS OLETTE KIPEÄ
• Pyytääkää VAPAA LÄÄKEKIRJA — No. 5

Sillä on yli 25 meston ja maisten tautila selitettyä. Kun myöskin täydellinen luettelo suomalaisista kotilääkeistä. Mistä jokainen voi itse valita sopivan lääkkeen tautilleensa, samaten myöskin lääkkeitön hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan suomalaisia valmistetu. Jotta Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämän kirjan saatte vapaasti ja pitteisi sen aina jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette tiedä koska sitä tarvittais, varokaa hembuukilääkkeitä ja hembuukitohtoreita.

—Lignell'in Aptekki on suuriin—
—Suomi. Aptekkilike Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.